

ČASOPIS S PODOBAMI ZA SLOVENSKO MLADINO.

Štev. 4.

V Ljubljani 1. aprila 1885.

Leto XV.

Delaj zjutraj, vzpomládi, v mladosti.

I.

Petelnjti: kikeri!
K delu zjutraj nas budi.

Kvišku! čas minul je spanja,
Ker skoz okno sije žár.
Zôra mirno noč preganja,
Zdaj naj dela bo vam már.

Ta mi stopa v cerkev belo,
Drug na polje pohití,
A učenec si veselo
S knjigo v roci um bistri.

Rana ura, ura zlata,
Modri trdijo možjé.
Tista roka je bogata,
Ki se zjutraj giblje vžé.

II.

Kukavičín: kú kú kú!
Pravi, da ni več mrzú.

Vzpómład nam je prisijala,
Oživila polje vrt,
Vzbujá se natóra zala
Premagavši zime srd.

Potok strl ledú okôve,
Cvetka mi ljubó diší,
Ptica poje pésni nove,
Kdo se zdaj ne veselí?

Kamor gledam, vse mi vstaja,
O povsod Velikanoč!
Sru tudi se poraja
V prenovljenji nova moč.

III.

Klic mladine: jú hú hú!
Priča, da jej ni strahú.

Jutro zalo, vzpomląd mila
Ti mladina sije zdaj,
Kadar bode zatonila
Več ne pride Ti nazaj.

Vere kál si v sree vsájaj,
Z ukom bístri si glavó,
Pridnih rok na delo vstájaj,
Da Te Bog osrečil bo!

Blagor, komur bilo delo
Ljubo je za mladih dní,
Kajti v stárosti veselo
Vživa sad, ki dozorí.

F. Krek.

Oče naš, kateri si v nebesih.

Gledališka igra v jednem dejánji.

(Spisala Roza Kósova.)

Osobe:

Radovan, učenec.

Stojan, njegov strije.

Stanko, Radovanov součenec in prijatelj.

Milan, sirota.

Ivan, sluga.

(Igrališče na vrtu poleg senčne ute; okolo ute ovočna drevesa in cvetice.)

Prvi prizor.

Radovan; pozneje **Stanko** in **Ivan**.

Radovan (sedí za mizo v uti in piše). Hvala Bogu! še samó dve vrstici in naloga je gotova; jaz sem potem prost in se lahko igram. (Spiše zadnji vrstici.) Takó! Še piko na koncu stavka in — prost sem! (Gleda spisano nalogo.) Nádejam se, da bode strije zadovoljen z menoj. Pisal sem, kolikor sem mogel lepó in čedno. Tudi druge stvari znam na izust, ki so jih gospod učitelj ukazali se učiti.

Stanko (tiho stopivši v uto). Kje za Bóga tičíš vse jutro, da te ní videti od nikoder! Ali se ti ljubi sedeti tukaj, učiti se in pisariti denes, ko je tako lep dan za nas učence? Saj v šoli dostí sedimo, učimo se in pišemo, da nás bode skoraj nestalo. Kako se moreš vender dolgočasiti z učenjem in pisanjem?

Radovan (nejevoljen). Nikakor se nisem dolgočasil, Stanko moj dragi; storil sem le svojo dolžnost, učil se in pisal nalogo, katero nam so gospod učitelj dali. A zdaj čakam strije, da pride in pogleda, je-li sem dobro pisal. Ali ti še nisi spisal svoje naloge?

Ivan (s pladnikom v roki stopi v uto; na pladniku je surovo maslo, kruh in ovoče. Položi pladnik na mizo). Evo ti pošljejo gospod strije za kosilce, ker se vse jutro tako pridno učíš. Strije pridejo nekoliko pozneje na vrt, ker zdaj ne utegnejo, imajo nujno opravilo. (Otide.)

Radovan (za odhajajočim Ivanom). Lepa ti hvala, Ivan!

Stanko (smijoč se). Há, há, há! kako si vender priprost, da se zahvaluješ bóremu slugi. Sluga je plačan od strije, da streže in dela, kar